

Hồi 13

Uổng tương tình ti trảm

Đằng sau phong lâm có vô số khối đá hình kỳ quái đang đứng sừng sững. Từng ngôi nhà hình thù kỳ dị được xây giữa những khối đá, cỏ mọc um tùm nhưng vẫn có thể thấy được đã từng tủa cát nên tạo thành những đồ án kỳ quái mỹ lệ.

Thiên Đế nhìn quanh, vuốt râu cười nói: “Mấy năm nay, các người đã tốn không ít tâm tư tại nơi này, chẳng lẽ dự định dưỡng lão tại đây?”.

Phong, Lôi, Vũ, Điện cùng nhau lắc đầu, Phong lạnh lùng bảo: “Đó chính là thành quả của những người phụ nữ trong cốc không việc gì làm mà tạo ra chúng”.

Vũ nói tiếp: “Bọn họ cũng không phải là người luyện công”.

Thiên Đế ‘à’ một tiếng, hỏi: “Những người khác đâu?”.

Lôi đáp: “Dưới sự đôn đốc của chúng thuộc hạ, họ không ngừng khổ luyện, đối với những người trên giang hồ chỉ có hơn chứ không có kém”.

“Tốt lắm!” Thiên Đế không ngừng gật đầu.

“Chuyện trưởng môn, thành công đang kề, gặp được Vân Phi Dương, giết chết không tha”.

Thiên Đế lộ ra nụ cười đắc ý, hỏi: “Vậy các người có phát hiện hành tung của Vân Phi Dương chưa?”.

“Vẫn chưa”.

“Trước mắt việc quan trọng nhất chính là chuyện này, hãy cho thêm người đi tìm ra hắn”.

Phong, Lôi, Vũ, Điện cùng nhau gật đầu. Điện trầm ngâm: “Chỗ ông ngoại của Vân Phi Dương cần gấp rút một chút”.

“Không sai”. Vũ đồng ý hỏi: “Không phải chúng ta đã phái người chú ý gần đấy rồi ư?”.

oOo

Những người của Tiêu Diêu Cốc không hề rút lui, nên Vân Phi Dương vừa đến đầu thôn thì đã bị phát giác.

Hình ảnh của y đã được họa thành nhiều bức, chia thành nhiều phần để tiện cho người trong Tiêu Diêu Cốc nhận dạng. Vả lại, quán trà mà y hỏi đường vốn là một trong những ám các của Tiêu Diêu Cốc.

Nhưng Vân Phi Dương không hề biết. Kinh nghiệm trên giang hồ của y qua ít, suy nghĩ không tỉ mỉ.

Khi rời khỏi lúc đó y chưa biết chuyện, nhưng giờ nhìn hoàn cảnh xung quanh cũng có một cảm giác quen thuộc.

Có những người xem ra như đã từng quen biết, nhưng những người đó lại dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn y.

Mấy thôn nữ đi đằng sau chỉ chỉ trỏ trỏ, đối với người lạ mặt hình như tràn đầy hứng thú.

Mà y cũng chẳng ngó ngang gì, tiếp tục đi về phía trước.

Bên trái có ba cây đan quế, bên phải có một trúc lâm.

oOo

Gió thổi từng hồi một, một sự cô độc khó mà bày tỏ bao phủ lấy đất trời.

Một khối đá to dưới cây đan quế có một ông lão đang ngồi đấy.

Ông lão không chú ý đến, Vân Phi Dương dừng trước mặt lão, ngơ ngác một hồi rồi quỳ xuống.

Ông lão bắt đầu chú ý, nghiêng đầu nhìn, nhả một ngụm khói vào mặt của Vân Phi Dương.

Khói thuốc làm cay mắt của Vân Phi Dương, đến nỗi y chịu không được mà sặc ho mấy cái, ông lão liền nói: "Xin lỗi...".

"Không sao...". Vân Phi Dương ngoáy ngoáy mắt, ngó ngáo mỉm cười.

Ông lão cũng nở nụ cười hiền từ hỏi: "Từ nơi khác đến à?".

Vân Phi Dương lắc đầu, ông lão cũng lắc đầu bảo: "Người trẻ tuổi không thành thật như thế không phải là một chuyện tốt".

“Cháu đâu có nói dối!”.

“Vậy cháu có biết ta là ai không?”.

“Ông...”.

Vân Phi Dương vừa nói chữ ‘ông’, thì ông lão đã ngắt lời: “Cháu tất nhiên không biết rồi, nhưng những người trong thôn này không ai không biết ta là Vân lão đầu”.

Một hồi, lại nói: “Người trong thôn này không một ai là ta không biết, nhưng ta chưa từng gặp qua cháu”.

“Họ khi nào kêu ông bằng Vân lão đầu thế?” Vân Phi Dương hỏi ngược lại.

Ông lão ngẩn ngơ.

“Cháu còn nhớ khi cháu rời khỏi thì người trong thôn này đều theo Đào tử gọi ông là Vân tướng công mà”.

Vân lão đầu ngạc nhiên nhìn Vân Phi Dương, hỏi: “Cháu rời khỏi thôn này được bao lâu rồi?”.

“Đã hơn 13 năm”. Vân Phi Dương mỉm cười bảo: “Cháu rời khỏi vào ngày Thanh Minh của 13 năm trước”.

“13 năm trước? Thanh Minh?” Vân lão đầu trầm ngâm.

“Ông không còn nhận ra tiểu Phi nữa à?”.

“Tiểu Phi?” Vân lão đầu đột nhiên kêu lên: “cháu là tiểu Phi?”.

Vân Phi Dương quỳ xuống, gọi: “Ông ngoại!”.

Tiếng gọi này khiến Vân lão đầu lệ rơi đầy mặt, hai tay sờ vào mặt của Vân Phi Dương, tỉ mỉ ngắm nhìn.

Vân Phi Dương cũng cảm thấy một mùi khó chịu, nói: “Ông ngoại, tay nải màu đỏ mà ông làm cho cháu cháu không giữ lại, nếu không...”.

“Cháu đúng là tiểu Phi, đúng thật là tiểu Phi!” hai tay của Vân lão đầu trở nên run rẩy, lời nói cũng thế, bảo: “Mau, mau đến đây!” nắm lấy Vân Phi Dương rồi đi.

Vừa vào cửa lớn, ông lão dừng lại, nói: “Sao cao rồi, khi cháu rời khỏi...”.

“Chỉ cao chừng này”. Vân Phi Dương dùng tay chỉ vào vết dao rọc trên khuôn cửa.

Vân lão đầu cười to: “Cháu còn nhớ khi cháu rời khỏi ông đã dùng dao khắc cái dấu này à?”.

Vân Phi Dương gật đầu.

“Thế mà đã 13 năm”. Vân lão đầu vô cùng cảm khái, vừa đi vào vừa hỏi: “cháu học xong võ công chưa?”.

Vân Phi Dương lắc đầu, đáp: “Cháu cũng không biết nữa”.

“Vậy con xuống núi có việc tiện thể đến thăm ông ngoại”.

Vân Phi Dương lại lắc đầu.

“Lén chạy ra đây ư?”.

“Bỏ chạy ra đây!” Vân Phi Dương cuối đầu xuống.

“Cái gì? Bỏ chạy ra ngoài?” Vân lão đầu liền hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”.

“Võ Đang xảy ra đại biến, chủ trì bị ám sát, mọi người đều đổ oan lên đầu cháu, họ muốn giết cháu, cháu làm sao có thể không bỏ chạy?”.

“Sao, họ đổ oan cho cháu sát hại chủ trì?” Vân lão đầu lắc đầu mạnh, nói: “Sao cháu không nói rõ với họ?”.

“Họ không cho cơ hội cháu giải thích”. Vân Phi Dương đau khổ cười bảo: “Ông ngoại, cháu thật sự không hiểu”.

“Không hiểu...”.

“Cháu là do chủ trì đích thân dẫn lên Võ Đang, nhưng ông ấy không hề chịu nhận cháu là đệ tử, lại không truyền thụ võ công cho cháu, chỉ kêu cháu làm những việc như gánh nước, nấu cơm, dù cháu có cầu xin thế nào ông ấy cũng không đồng ý. Nhưng vào ban đêm thì ông ấy hóa thân thành một hắc y nhân, tại một bãi đất trống không một bóng người ở đằng sau núi, truyền thụ tuyệt kỹ Võ Đang cho cháu. Nếu không phải trước lúc ông ấy chết có dẫn cháu đến phòng ông ấy lấy miếng ngọc phong hoàng mà phát hiện ra bộ y phục hắc y thì đến giờ cháu vẫn không biết”.

Vân lão đầu chỉ nghe mà không lên tiếng, thần sắc càng lúc càng nặng trĩu. Vân Phi Dương phát hiện, kỳ lạ hỏi: “Ông ngoại, ông làm sao thế?”.

Vân lão đầu như tỉnh dậy từ trong mộng mà hỏi ngược: “Có thật là Thanh Tùng không nói gì với cháu không?”.

“Nói cái gì?” Vân Phi Dương càng thấy kỳ lạ.

Vân lão đầu không lập tức trả lời, quay người đi về hướng cửa phòng, bảo: “Cháu qua đây!”.

Vân Phi Dương đi qua, nói: “Đây là phòng của mẹ”.

“Con vẫn nhớ thế là tốt”. Vân lão đầu đẩy cửa ra, đi vào.

oOo

Một gian phòng nhỏ, trang bị tuy đơn giản nhưng lại cho người ta một cảm giác thoát tục.

Vân Phi Dương nhìn xung quanh, bảo: “Chẳng khác gì lúc cháu rời khỏi”.

“Đúng là như nhau”. Vân lão đầu dừng tại phía trước của bức tường trái.

Trên tường có treo một bức tranh, tuy đã mờ nhạt nhưng hình ảnh nam nữ trong tranh vẫn sinh động như thật.

Nam thì khôi ngô tuấn tú, nữ thì quốc sắc thiên hương, vô cùng xứng đôi.

Vân lão đầu chỉ vào hình ảnh người phụ nữ kia, hỏi: “Tiểu Phi cháu còn nhớ...”.

“Là mẹ!” Ánh mắt của Vân Phi Dương chăm chú vào khuôn mặt của người đàn ông kia.

“Còn người này?” Vân lão đầu chỉ vào bức hình của người đàn ông.

“Rất giống chủ trì”.

“Không sai! Chính là Thanh Tùng... cũng là cha của con Vũ Vạn Lý!”.

“Cha của con!” Vân Phi Dương mở to đôi mắt.

“13 năm trước gặp nhau ở Triều Tây nhưng không thể nhìn nhận cũng khổ cho nó”. Vân lão đầu thở dài.

Vân Phi Dương nghe xong không hề chớp mắt.

Vân lão đầu thở dài nói tiếp: “Mẹ con là đứa con gái duy nhất của ta. Từ nhỏ ta đã rất thương yêu nó, nó cũng rất hiếu thuận. Năm mười bảy tuổi, cha cháu đến thăm ta, cũng ở nhờ tại nhà ta, mẹ cháu và y là biểu huynh muội, đã chơi thân với nhau từ nhỏ, lâu ngày gặp nhau lại càng thêm thân thiết. Lúc đó ta cũng đã từng khuyên mẹ cháu, trưởng thành rồi thì đừng cứ giống trẻ con, phải biết kị thị, nhưng mẹ con chẳng hề quan tâm đến. Kết quả là sau khi cha cháu rời khỏi không bao lâu thì mẹ cháu đã có mang cháu, mà không biết y đã đi về đâu, cuối cùng đau khổ quá độ mà lìa trần sau khi cháu ra đời không lâu sau”.

Vân Phi Dương nghe xong ngạc nhiên vô cùng.

Vân lão đầu nói tiếp: “Sáu năm sau, cuối cùng cha cháu cũng quay về, biết được chuyện này vô cùng đau khổ, đã quỳ trước mộ mẹ cháu ba ngày ba đêm, sau đó khẩn cầu ta cho con đi theo ông ấy lên núi Võ Đang”.

Cuối cùng thì Vân Phi Dương đã hiểu, y nhìn thẳng vào bức tranh, nói: “Tại sao người không nói, mà để con chịu sỉ nhục, bị người khác mắng là tiểu tạp chủng?”.

Vân lão đầu thở dài: “Lúc đó ông ấy đã là trưởng môn của phái Võ Đang, vì sự sống còn của Võ Đang, làm sao có thể không tuyệt tình được? Mà nếu cháu bị kẻ khác mắng là tiểu tạp chủng thì ta nghĩ ông ấy cũng chẳng thấy dễ chịu đâu”.

Vân Phi Dương cuối đầu xuống, trong hồi ức của y đúng là khó mà nhìn được Thanh Tùng vui vẻ mỉm cười.

Vân lão đầu tiến lên trước vài bước, vượt nhẹ vào đầu Vân Phi Dương, thở dài nói: “Bất kể thế nào, những chuyện này đều đã là quá khứ, cháu hãy quên đi”.

“Không!” Hai tay của Vân Phi Dương nắm chặt lại, bảo: “Con nhất định phải tìm ra hung thủ, rửa sạch tội danh cho bản thân sau đó thay chủ trì... thay cha báo thù!”.

Lời nói của y vô cùng cương quyết.

“Báo thù?” Đôi mày của Vân lão đầu nhàu lại.

oOo

Gió thổi mạnh.

Một bóng người theo gió bay nhanh nhiều trượng, tay áo hất mạnh, bay đến trước mặt Thiên Đế.

Đó chính là Phong, trong Tiêu Diêu Cốc chỉ có Phong mới có bản lĩnh bay theo gió, có uy lực phát huy lưu vân tụ.

Thiên Đế nhanh chóng lướt qua, thân hình nhảy rồi lại nhảy, “Thang Vân Tông” biến liền ba thế, không những tránh được lưu vân tụ mà còn né được đa số ám khí của Vũ, tay trái thu toàn bộ số ám khí đó quấn vào tay áo.

Số ám khí thứ hai của Vũ liền tung ra.

Thiên Đế lộn người trên không, mỗi bàn tay cầm một bách hoa châm, biến nhanh như vũ, nhanh chóng tiếp lấy thanh châm thứ hai.

Động tác này cần phải có ánh mắt sắc bén, động tác nhanh nhạy, phán đoán chuẩn xác, đúng là khiến người khác khó mà tưởng tượng được!

Thân người Thiên Đế đáp nghiêng xuống, song chưởng “pặc, pặc, pặc” ba tiếng, trực tiếp đánh mạnh vào sống đao.

Sức lực của Lôi thật sự kinh người nhưng vẫn bị song chưởng của Thiên Đế làm chấn bay mã đao. Hô to một tiếng, lại một đao xuất ra.

Thiên Đế lộn người một cái, song chưởng đánh mạnh vào thân đao, chuồn chuồn đảo thụ, lộn nhanh trên không, phát kiếm như sấm điện mà đâm ra.

Thiên Đế lại lộn nhào lần nữa, song chưởng nhất hợp, không những tránh được phát kiếm mà còn dùng tay kẹp lấy thân kiếm.

Lão dùng hai tay kẹp lấy kiếm, đảo ngược về, dùng chân trái đá vào môn mặt của Điện, dấm trái của Điện liền công đánh ra.

Cú đá của Thiên Đế lại là động tác giả, lão rút chân lại, hai tay thả lỏng, bay vọt qua khối đá.

Thân người của Phong, Lôi, Vũ, Điện liền hợp lại, vẻ mặt của mọi người đều kinh ngạc.

Thiên Đế ngồi trên khối đá to, cười to: “Tốt lắm, võ công của các người đúng là không chút sa sút, mà còn tiến bộ không ít”.

Vũ mỉm cười đáp: “Vẫn không bằng ngài”.

Thiên Đế không ngừng cười to, Lôi nói tiếp: “Võ công của chúng tôi so với Lục Tuyệt của Võ Đang như thế nào?”.

“Yếu hơn một bậc”. Thiên Đế dừng tiếng cười lại: “Càng không thể so sánh với Thiên Tâm Tuyệt”.

Lôi lấy làm bất mãn, Thiên Đế hỏi: “Các người đã từng bốn người hợp lại tạo thành một trận địa, cùng nhau công địch chưa?”.

Phong lắc đầu: “Chưa, võ công của tụi thuộc hạ không ai giống ai, làm sao liên kết lại?”.

Vũ nói tiếp: “Không sai, nhất là khi thuộc hạ dùng ám khí, những người khác đều phải tránh ra”.

Thiên Đế cười bảo: “Ám khí của người chẳng lẽ nhất thiết phải bắn ra như mưa rơi sao?”.

Vũ gần như hiểu ra, bảo: ‘Phong đã từng nói, có thể dùng thủ pháp nhất thủ ám khí, để bổ sung sự biến hóa bất toàn của thuộc hạ”.

Thiên Đế đáp: “Nó nói không sai”.

Vũ mỉm cười, bảo: “Vậy phải xem ở ngài”.

Thiên Đế vuốt râu mỉm cười, vẻ mặt đắc ý, nói: “Từ ngày mai trở đi, ta sẽ truyền thụ Lục Tuyệt của phái Võ Đang cho các người, một mặt có thể khiến các người hợp thành Phong Lôi Vũ Điện trận để cho các người phát huy uy lực lớn nhất của mình”.

Phong gật đầu: “Xem ra người đã có tính toán kỹ càng”.

Thiên Đế cười to: “Trong hàn đàm hai chục năm, ta lúc nào cũng nghĩ cách đánh bại Võ Đang, Vô Địch, khiến Bích Lạc Tặc một lần nữa hùng bá giang hồ”.

Vũ thở dài: “Còn tụi thuộc hạ hai năm trước mới nghĩ đến cho Ngọc Thư trà trộn vào Võ Đang để học lén Lục Tuyệt”.

“Tự tin vốn không phải là một chuyện xấu”. Thiên Đế vuốt vuốt chòm râu, nói: “Tuy có trễ một chút, nhưng có thể thức tỉnh quyết định cũng cần một nguồn dũng khí rất lớn”.

“Ngài vẫn sống ở Võ Đang, điều này đúng là nằm ngoài dự đoán của chúng thuộc hạ”.

Sắc mặt của Thiên Đế liền trầm xuống, bảo: “Nếu không thể san bằng Võ Đang thì khó mà rửa được nỗi căm phẫn trong lòng ta”.

Phong cười nói: “Hiện giờ núi Võ Đang đã vong một nửa, có Ngọc Thư nội ứng ngoại hợp, muốn tiêu diệt Võ Đang vốn không khó, mà còn Vô Địch Môn...”.

“Tụi thuộc hạ luyện xong võ công, thì làm sao diệt Độc Cô Vô Địch?” Điện lấy làm không hiểu.

Thiên Đế gật đầu.

Vũ liền bổ sung: “Tất cả đều nghe theo sự sắp đặt của ngài”.

Thiên Đế lại to cười: “Nhiều năm không gặp, sao cái miệng của người biết ăn nói thế”.

Vũ mỉm cười, nụ cười khiến người khác mê mẩn, Thiên Đế lướt nhìn, bảo: “Khuôn mặt không đổi, xem ra còn xinh đẹp hơn mười năm trước”.

“Ngài cứ hay nói đùa”.

Điện nhìn vào mái tóc đã bắt đầu bạc trắng của mình, cười bảo: “Tam tử trang điểm khéo léo nhưng lại không tiết lộ với người khác”.

“Người đâu phải là đàn bà, coi trọng bề ngoài để làm gì”. Thiên Đế to cười vui vẻ.

Tiếng cười chưa dứt, thác nước chợt mở ra, một cấm y thiếu nữ đi vào. Đó chính là người thiếu nữ mà Vạn Độc Tiên Ông đuổi giết, gặp được Vân Phi Dương, hai người đã hợp lực đánh bại Vạn Độc Tiên Ông.

Thiên Đế lập tức phát giác, nhìn qua, hỏi: “Ở đây vẫn còn một cô gái xinh đẹp thế ư?”.

Vũ liên nhìn qua.

“Là con gái nhà ai thế?” Thiên Đế hỏi.

“Cô ấy chẳng phải là Hương Quân sao?” Phong đáp.

“Hương Quân?”.

“Chính là em gái của Truyền Ngọc Thư, cháu gái của ngài”, và lạnh lùng bảo: “Nó ghét chúng tôi, một người cô độc đi khắp nơi, chẳng mấy khi ở lại trong cốc, nghe nói đi tìm minh y, học cách cứu người”.

Thiên Đế không chú ý nghe, ánh mắt vẫn không rời khỏi Truyền Hương Quân.

Hương Quân chỉ liếc nhìn họ sơ qua rồi cười đầu xuống đi qua một bên. Lôi không nhận được mà gọi: “Hương Quân!”.

Truyền Hương Quân dừng lại, âm thầm nhìn qua.

Vũ lạnh lùng cười nói: “Hương Quân, gia gia của con đã trở về rồi!”.

“Gia gia?” Hương Quân liền nhìn sang Thiên Đế.

Thiên Đế lộ ra nụ cười nhân hậu, hỏi: “Cháu chính là Hương Quân ư?”.

Hương Quân cũng bật miệng hỏi: “Ông là gia gia của tôi ư?”.

“Có giống không?” Thiên Đế đặt mái tóc của mình sau lưng.

“Ông có chút giống cha tôi”.

“Ta là cha của cha cháu, không giống mới lạ”. Thiên Đế cười ha hả.

“Còn không mau gọi gia gia?” Vũ liên hối thúc.

Truyền Hương Quân liền gọi: “Gia gia!”.

Thiên Đế đáp trả một tiếng liền bay người đến cạnh Hương Quân, nắm lấy vai của Hương Quân, nói: “Hảo cháu gái!”.

Truyền Hương Quân không chút sợ hãi, mà ngược lại cảm giác được một sự thân thiết khó mà dùng lời biểu đạt.

“Cháu chưa từng gặp gia gia ư?” Thiên Đế mỉm cười hỏi.

Truyền Hương Quân lắc đầu, Thiên Đế hỏi tiếp: “Tất nhiên rồi, trước khi con ra đời, gia gia đã rời khỏi Tiêu Diêu Cốc”. lát sau, lại nói: “Thật không ngờ ta lại có một cháu gái xinh đẹp như thế”.

Hai má của Truyền Hương Quân đỏ lên, nói: “Đạo trước đại ca có thư về nói ông bị giam ở Hàn Đàm...”.

Thiên Đế trầm giọng bảo: ‘Hai mươi năm rồi”.

Truyền Hương Quân hỏi: “Đôi chân của gia gia khỏe hẳn rồi ư?”.

Thiên Đế lập tức cảm giác một cơn đau từ chân, đáp: “Cũng tại bọn người Võ Đang không tốt, nếu không thể xuống núi giết họ thì ta khó mà nuốt nổi hận này”.

Chưa dứt lời, liền khom nửa người xuống.

Truyền Ngọc Thư nhanh chóng dìu lấy, hỏi: “Gia gia, đôi chân của ông đã khỏi hoàn toàn chưa?”.

“Gần như khỏi hẳn”.

“Hãy để con xem...”.

Thiên Đế kinh ngạc, to cười, nói: “Con đi khắp nơi học y thuật thì ra là vì gia gia”.

Truyền Hương Quân không giải thích nhiều. Phong, Lôi, Vũ, Điện cũng không lên tiếng. Đối với Thiên Đế họ có một sự kính trọng mãnh liệt.

Thiên Đế nói với Phong, Lôi, Vũ, Điện: “Ngày mai chúng ta hãy bàn về Lục Tuyệt của Võ Đang, hôm nay ta phải tụ họp với cháu gái ta...”.

Chưa dứt lời, thác nước lại mở ra, người vô mặt bay đến đáp quỳ xuống khối đá.

Thiên Đế dừng lại, quay sang hỏi: “Có phải đã có tin tức gì không?”.

“Là Vân Phi Dương”.

“Tên tiểu tử đó giờ đang ở đâu?”.

“Nhà ông ngoại của hắn...”.

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta”. Phong lạnh lùng cười nói: “Để người này lại nhất định có đại họa”.

“Nhất định phải diệt cỏ tận gốc”. Lôi thuận tay lướt thanh mã đao.

“Ta đi!” Lôi liền đáp, tay nắm chặt lấy kiếm.

Thiên Đế lắc đầu: “Tên tiểu tử này là người của phái Võ Đang, hãy để ta đích thân đi thu thập hắn”.

Phong lập tức lắc đầu, nói: “Lão tổ tông vừa mới về, sao có thể để người lao lực như thế, những chuyện nhỏ vặt này hãy để chúng tôi đi giải quyết”.

Điện bảo: “Một tên Vân Phi Dương, một mình ta cũng dư sức”.

Thiên Đế vừa định nói chuyện thì đôi chân lại đau, liền chau mày, vẫy tay, bảo: “Được, chuyện này giao cho các người”.

Điện liền giành lấy: “Giao cho tôi là được”. Ánh mắt liền nhìn sang Vũ.

Vũ không có biểu hiện gì, Lôi không nói, Phong gật đầu: “Để tứ đệ đi chuyện này tin rằng cũng xong chuyện”.

Điện chào biệt Thiên Đế, to cười, bảo: “Chúng ta đi!” Người và kiếm hợp thành một phi hồng mà bay vào thác nước, người vô mặt cũng đi theo.

Trong khoảnh khắc đó, thác nước trở lại hình dạng ban đầu.

oOo

Gần đến hoàng hôn, Vân Phi Dương ngẩn ngơ ngồi trên một chiếc ghế tre trong vườn, hai tay đỡ lấy cằm trần trọc suy nghĩ. Khi Vân lão đầu đến gần y, y mới phát giác.

“Ông ngoại”. Y liền nhanh chóng đứng dậy.

“Lại suy nghĩ về việc báo thù ư?”.

Vân Phi Dương không nói gì.

“Thật ra võ lâm là nơi có ân oán thị phi nhiều nhất, thân ở giang hồ, không ngày yên ổn, võ công không hay đoán mạng là chuyện thường. Võ công quá cao, người đến khiêu chiến đông đúc như kiến, trước sau gì cũng có ngày bị đánh bại. Cũng giống như cha cháu, nếu bản thân không phải là trưởng môn phái Võ Đang thì làm sao tử mạng. Hãy ở đây sống an cư với ông là tốt nhất”.

Vân Phi Dương thở dài.

Tiếp đó Vân lão đầu vỗ vai Vân Phi Dương, bảo: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, thiên lý tuần hoàn, ác giả ác báo. Cháu cứ ở bên cạnh ông, vả lại ông cũng chẳng sống được mấy năm nữa”.

Vân Phi Dương nhìn mái tóc bạc trắng, trong lòng cảm thấy thương xót, liền gạt đầu đồng ý.

Vân lão đầu thở phào nhẹ nhõm, bảo: “Vây cháu ngoan ngoan ngồi đây, để ông đi nấu cơm”.

Vân Phi Dương lập tức níu lại, nói: “Ông ngoại, để cháu...”.

“Cháu nấu nướng đúng là giỏi hơn ông”. Vân lão đầu nói: “Được, cháu nấu nướng, để ông đến phòng củi lấy về một ít củi”.

Vân Phi Dương chưa kịp ngăn cản Vân lão đầu đã bước đi, nhìn hình bóng của lão, Vân Phi Dương càng cảm xúc.

Phòng củi đóng lại. Vân lão đầu đi qua đó, lập tức bị một thanh kiếm dài đâm qua từ cửa xuyên vào tim của Vân lão đầu.

Vân lão đầu lập tức tắt thở, còn Vân Phi Dương nghe tiếng động lập tức quay người tiến đến thì thấy y phục của Vân lão đầu tràn đầy máu đỏ, mũi kiếm bảy phân đâm xuyên qua người.

“Ông ngoại!” Sắc mặt của Vân Phi Dương liền thay đổi, hét to một tiếng, liền chạy nhanh đến.

Cái cửa kia và thi thể của Vân lão đầu liền ‘bùm’ một tiếng bay lên, một quái nhân mặt trắng, áo trắng tay cầm thanh kiếm dài sáu thước mà bắn thẳng ra như lôi, đâm thẳng vào họng của Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương đỡ lấy thi thể của Vân lão đầu, kiếm đâm thẳng tới liền nghiêng người né qua tránh chỗ nguy hại. Vai trái vẫn bị kiếm rọc một vết thương.

“Ai?” Vân Phi Dương không quen biết Điện, trong lúc hô liền cầm ghế tre lên.

Điện đâm không trúng, tiếp tục xuất chiêu. Lúc này Vân Phi Dương đã đặt thi thể của Vân lão đầu xuống đất, thân người lộn nhào, liền tục tránh né nhiều nhất kiếm, vừa định tiến người lên trước thì thân người của Điện liền bay đến nóc nhà củi.

Chiếc ghế tre trên tay của Vân Phi Dương liền ném qua nhưng bị thanh kiếm của Điện chém tan nát.

Thân người Điện thấp xuống như định bay đi, Vân Phi Dương liền lấy một thanh trúc rồi bay người lên nóc nhà.

Trong lúc đó, Điện đã bay đến trúc lâm. Vân Phi Dương mũi châm đâm vào nóc nhà rồi cũng bay đến trúc lâm.

Khi trúc điệp nhất phân, người vô mặt dùng kiếm đâm từ dưới lên, nhất kiếm này xuất kỳ bất nghĩ, trong lúc Vân Phi Dương đang nổi giận khó khăn lắm y mới tránh được phát kiếm này.

Trong tiếng rách áo, thanh kiếm đã tước ngang lưng trái của y, tạo thành một vết thương. Thân người y lập tức nghiêng qua.

Người vô mặt cũng không truy đuổi, thân người thấp xuống, hạ thẳng xuống trúc lâm.

Tay trái của Vân Phi Dương giữ lấy vết thương, không hề chú tâm đến hắc y nhân mà tiếp tục đuổi lên trước.

Ra khỏi trúc lâm là một bãi đất trống, tiến lên trước nữa lại là một vực thẳm.

Điện lãnh nhiên đứng tại bãi đất trống, mắt nhìn Vân Phi Dương bay đến. Người vô mặt cũng đồng thời từ trúc lâm chui ra.

Vân Phi Dương đối đầu với địch, trên người có hai vết thương, nhưng sắc mặt vẫn rất bình thản, nhìn thẳng vào Điện, hô hỏi: "Ông ngoại ta rốt cuộc là có thù oán gì với các người, tại sao các người lại hạ độc thủ như vậy?".

Điện nói từng chữ một: "Người mà chúng tôi muốn giết không phải là ông ngoại người mà chính là người!".

Vân Phi Dương ngạc nhiên: "Tôi?".

"Chính là người!" Điện nhân kiếm nhất trường, một đạo phi hồng hướng thẳng vào Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương dùng thanh trúc thay trường thương mà sử dụng, triển khai Tỏa Hầu Thương của Võ Đang, đâm hướng vào họng của Điện.

Thanh kiếm của Điện dài sáu tấc, thanh trúc Vân Phi Dương dài tám tấc. Bãi đất trống rộng lớn vừa thích hợp thi triển đúng là chiếm ưu thế nhưng đáng tiếc vũ khí y sử dụng một thanh trúc.

Kiếm sát và trường trúc giao nhau, đến thế thứ mười bảy thì thanh trúc bị tước gãy ba tấc.

Điện nhân kiếm hòa thành một quang cầu, nhanh chóng nhào về hướng Vân Phi Dương. Kiếm pháp của hắn vốn đâm tước kiến trường, nhất thời chuyển biến gần như sắp tức gãy thanh trúc của Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương vừa thấy thế đến thì đã biết được dụng ý của đối phương, lùi liền bảy bước, 'vù' một tiếng, cái dùi của người Vô mặt chẳng khác gì thanh kiếm mà đâm qua.

Vân Phi Dương nghiêng người lùi nhanh, thanh trúc quét ngược, kiếm và người vô mặt đều bị chấn bay.

Thanh trúc lại đứt đoạn ba tất. Điện không hề bỏ sót một cơ hội nào, liền đâm ra một nhát, Vân Phi Dương liền rút thanh trúc vào nhưng vẫn bị gãy mất một tất. Y càng nổi giận hơn, chấn mạnh thanh trúc tạo thành một hình bóng thanh trúc, một vòng một vòng tiến đuổi mặt môn của Điện.

Trường của Điện cuồng lộn, Vân Phi Dương không hề ngó ngang đến, thanh trúc đâm đến một nửa lại bắn ra, đâm một thành mười ba.

Điện hô: "Hay!" thế kiếm bị ép lùi, thanh trúc của Vân Phi Dương thẳng nhập không môn, hướng đâm thẳng vào ngực của Điện.

Cũng trong lúc này, người Vô mặt đột nhiên hoành đến, chặng thanh trúc lại. Lúc này thanh kiếm của Điện tiến đến, đâm thẳng vào thanh trúc khiến một trở thành hai.

Điện cũng nhân cơ hội mà đuổi giết Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương mắt nhìn thanh trúc một trở thành hai, quang kiếm tiến đến đâm thẳng vào mình nên lập tức buông lỏng thanh trúc.

Thanh trúc đã tách là hai, thế kiếm của Điện vẫn không đổi đuổi giết Vân Phi Dương.

Lúc này người vô mặt cũng xuất kiếm.

Vân Phi Dương hít một hơi dài, thân người bay lên, mũi chân phải điểm vào bàn chân trái bay cao bốn trượng.

Y nhanh chóng bỏ chạy với ý định chỉ cần bay qua trúc lâm này về nhà lấy kiếm chỉ cần có kiếm trong tay thì y tin chắc sẽ có thể ứng phó được.

Điện và người vô mặt đồng loạt bay người lên. Thanh kiếm của người vô mặt tất nhiên không đả thương được Vân Phi Dương nhưng thanh kiếm của Điện dài sáu tất thì có mà biết được.

Trường kiếm tước qua, chân của Vân Phi Dương lại nhiều thêm một vết thương, thân người liền cúi xuống.

Người vô mặt liền dùng kiếm tước vào tay phải của Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương liền lộn nhào tránh né.

Lại tiếng rách áo, y lại bị một nhát kiếm đâm vào, trước ngực máu không ngừng chảy ra, ngã ngay xuống đất.

Điện cũng đáp xuống, hô to một tiếng, trường kiếm hoành vẩy, đâm qua.

Vân Phi Dương nhanh chóng tránh ra, cũng không biết bản thân đã tiến gần đến vực sâu, lùi thêm vài bước, một tiếng kinh hoàng, người đã rơi xuống vực thẳm.

Tiếng hô gọi từ cao xuống thấp rồi biến mất.

Vực sâu thẳm, dưới là biển cả, rơi như thế nào chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, e rằng sẽ mất mạng giữa biển cả.

Điện dùng kiếm thay trượng, bước đến gần vực thẳm, mắt nhìn xuống to cười.

Tiếng cười khan khan, cứ như một tiếng trống đang được kích gõ, một dàn một dàn kinh thiên động địa.

oOo

Trên núi Vô Đang từng cái trống vẫn còn đặt đó, mỗi hồi trống vẫn trầm hùng, tiếng chuông cũng thế.

Trong tiếng chuông gõ, Truyền Ngọc Thư cuối cùng cũng đã xuất quan.

Đầu đội tử kim quan, từ tay Yến Xung Thiên tiếp lấy thiếc bùa. Truyền Ngọc Thư chính thức trở thành trưởng môn của phái Vô Đang.

Thiếc bùa kia chính là chìa khóa mở Tu Chân Cách.

Tu Chân Cách cũng chính là nơi cất giữ Thất Tuyệt.

Tu Chân Cách không thể nói là đồng tường sắt vách, nhưng bốn mặt đều được những khối đá to bao phủ, dày hơn ba tấc.

Đối diện cửa là bảy hộp khối đá kỳ lạ. Trên mỗi khối đá đều có khắc hai chữ, từ trái đếm qua gồm Nhị Nghĩa, Tịch Lô, Thất Tùng, từ phải qua gồm Song Tiết, Khai Sơn, Tỏa Hầu, ở giữa là hai chữ Thiên Tâm.

Bảy khối hộp đá đó chính là Vô Đang Thất Tuyệt.

Truyền Ngọc Thư đóng cửa lại, ánh mắt đặt vào khối đá ở giữa. Lúc này y đúng là đã toại nguyện.

Y nhìn vào khối đá giữa, trong lòng cảm khái vạn phần, hình ảnh đáng thương của Luân Uyển Nhi tự động xuất hiện trước mắt.

Dưới ánh đèn, ánh mắt mơ mộng của y hồi tỉnh trở lại, sự kiên định, lạnh nhạt, sắc bén xuất hiện.

Y bước đi khỏi đá thứ nhất.

Trong tiếng cười, y đi mở toàn bộ Lục Tuyệt, lạnh lùng nhìn vào sau đó cười to.

Một tiếng cười đắc ý, Lục Tuyệt vốn không thể nói là bí quyết, tuy cảnh giới của y không sánh bằng Vân Phi Dương những đã đứng trên toàn bộ đệ tử Võ Đang nên giết Bạch Thạch, Tạ Bình đối với y không phải là một chuyện khó.

Trong tiếng cười, y liền mở khối đá chính giữa ra.

Một cuốn sách chẳng khác gì lục tuyệt nằm trong đó, mặt trên ghi ba chữ 'Thiên Tàm Tuyệt'.

Truyền Ngọc Thư cầm bí quyết 'Thiên Tàm Tuyệt', hai tay run rẩy, tiếng cười cũng thế.

Y cẩn thận cầm lấy Thiên Tàm Tuyệt, e sợ nếu không cẩn thận sẽ khiến nó rơi xuống đất, đi đến giữa Tu Chân Cách mà ngồi xuống.

Sau đó y mở ra từng trang một, đọc từng chữ.

Đó chính là một loại luyện công tâm pháp kỳ diệu, và có cả hình ảnh giảng giải, muốn hiểu không gì là khó.

Truyền Ngọc Thư say sưa đọc.

Bên trong chỉ có hai mươi trang, trang cuối cùng không phải là khẩu quyết ghi chưa hết cũng không phải là thế cuối cùng mà là bốn dòng với 16 chữ.

Đến cảnh giới cao, đổi cốt thay gân.

Trường môn khẩu thuật, bất lục kinh truyền.

Lật đến trang cuối cùng, Truyền Ngọc Thư liền sửng sốt ngay đó.

"Trường môn khẩu thuật, bất lục kinh truyền," Truyền Ngọc Thư trầm ngâm: "Tại sao có thể như thế?"

oOo

"Nếu muốn nói, thì phải nói từ bốn mươi năm trước...". Yến Xung Thiên giải thích thắc mắc của Truyền Ngọc Thư.

Đối với việc Truyền Ngọc Thư vào Tu Chân Cách xem Thiên Tàm Tuyệt và hỏi lấy lý do, tuy Yến Xung Thiên cảm thấy y vội vàng nhưng cũng không có chút hoài nghi.

“40 năm trước tổ sư Khô Mộc và Hạ Hầu Thiên Thông của Vô Địch Môn vang danh giang hồ. Vô Địch và Vô Địch thời thế thành thù, giữa họ khó tránh một cuộc chiến. Lúc đó Diệt Tuyệt võ công của Hạ Hầu Thiên Thông đã luyện đến lục tầng nên tự phụ ắt thắng nhưng sư tổ cũng luyện Thiên Tâm Tuyệt. Thiên Tâm phá Diệt Tuyệt và khiến Hạ Hầu Thiên Thông trọng thương. Vô Địch Môn cũng vì thế mà mất đi tiếng tăm, giang hồ trở về ngày tháng bình lặng”.

Tuy Truyền Ngọc Thư không muốn nghe những thứ này nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài hoặc hối thúc điều gì.

Yến Xung Thiên nói tiếp: “Cũng sau lần đó, không ít người lén trộm học lấy Thiên Tâm Tuyệt, Vô Địch Môn cũng từng có ba người giả dạng hỏa công đạo nhân trà trộn vào Vô Địch, và sau đó xuất hiện lão quái vật học lén Lục Tuyệt, càng tham hơn là hắn đột nhập Tu Chân Cách với ý định trộm lấy Thiên Tâm Tuyệt”.

“Bị phát hiện ư?”.

“Hắn bị sư tổ bắt gặp, không chạy mà quỳ xuống xin tha thứ, nói là có người khác sai khiến rồi lấy ra một bức thư, sư tổ nhất thời sai sót mở bức thư ra xem, rồi bị bột độc trong thư làm mù mắt, lại chết dưới sự ám toán của hắn. Tuy ta kịp thời đến kịp bắt lấy lão quái vật nhưng sư tổ đã tắt thở không kịp lưu lại khẩu quyết, Thiên Tâm Tuyệt cũng vì thế mà thất truyền”.

Truyền Ngọc Thư liền hỏi: “Vậy sư thúc người?”.

“Là cố luyện!” Yến Xung Thiên thở dài: “Chỉ vì hai chục năm trước Độc Cô Vô Địch hơn cả sư phụ mình đã luyện đến tầng thứ sáu của Diệt Tuyệt Ma Công, sư phụ con Thanh Tùng sau khi thất bại e rằng cứ luyện Lục Tuyệt thì không thể thành đối thủ của Độc Cô Vô Địch, nên sau khi ta và sư phụ con thương lượng thì quyết định Thiên Tâm Tuyệt để ta luyện hi vọng luyện đến sau cùng có thể ngộ ra sự biến hóa của thế cuối cùng, ngộ ra chân đế của Thiên Tâm Tuyệt, và thế đã luyện hai mươi mấy năm”.

Yến Xung Thiên vô cùng cảm khái.

Truyền Ngọc Thư hỏi: “Sư thúc vẫn chưa ngộ ra hết ư?”.

“Vẫn chưa!” Yến Xung Thiên lắc đầu: “Không ngộ ra được thế cuối cùng, thì Thiên Tâm Tuyệt không phát huy được uy lực của nó, hai mươi mấy năm nay ta luyện cũng như không”.

Truyền Ngọc Thư lập tức sửng sốt.

Yến Xung Thiên cười cay đắng: “Lục Tuyệt con chỉ luyện qua Tỏa Hầu Thương, còn ngũ tuyệt còn lại cũng đủ để con luyện. Con cứ luyện ngũ tuyệt này xem trong thời gian này ta có thể ngộ ra được hay không”.

Truyền Ngọc Thư chỉ biết gượng cười.

Bề ngoài Truyền Ngọc Thư chỉ học Tỏa Hầu Thương nhưng thật ra ngũ tuyệt còn lại y đã được Thiên Đế chỉ dạy cho.

Nên sau khi bái biệt Yến Xung Thiên, y không quay về Tu Chân Cách nữa mà trực tiếp quay về phòng. Y càng nghĩ càng tức giận, vừa nhìn thấy rượu đã mượn rượu giải sầu.

Tửu nhập sâu trường sâu thêm sâu, càng uống càng nhiều, rồi tự nhiên lấy cầm nang do Luân Uyển Nhi tặng cho y ra xem.

Cầm nang như cũ, nhưng người và việc đã khác. Truyền Ngọc Thư tự nhiên trở nên đau khổ, bỏ ly xuống đất, tay cầm cầm nang, mang theo thất phần say xỉn mà ngã nghiêng đẩy cửa đi ra ngoài.

oOo

Đêm càng khuya, Luân Uyển Nhi vẫn chưa ngủ. Nghiêng qua nghiêng lại trên giường, hai má gầy đi, người càng tiêu tụy.

“Ầm” một tiếng, hình như có ai đẩy cửa vào. Luân Uyển Nhi liền giật mình đứng dậy, bước đến trước cửa.

Hơi thở từ ngoài cửa truyền vào, hình như có ai đó đang gọi: “Sư muội, sư muội!”.

Luân Uyển Nhi nhận ra đó chính là giọng nói của Truyền Ngọc Thư, suy nghĩ một hồi, rồi mở cửa.

Truyền Ngọc Thư lập tức ngã vào, Luân Uyển Nhi nhanh chóng đỡ lấy y, kinh hỏi: “Sư huynh, huynh sao thế?”.

Cả người Truyền Ngọc Thư tràn đầy mùi rượu, mắt mơ màng, lẩm bẩm: “Sư muội, là ta đã phụ muội, sư muội!”.

Luân Uyển Nhi cảm thấy rất đau khổ, cũng trong lúc này có tiếng bước chân truyền đến. Luân Uyển Nhi nhìn bộ dạng của Truyền Ngọc Thư e sợ nếu bị người khác

thấy không biết phải nói thế nào nên nàng nhanh chóng đỡ Ngọc Thư ngồi trên ghế rồi đóng cửa lại.

Tiếng bước chân từ xa đến gần rồi từ gần ra xa.

Uyển Nhi thở phào, vỗ nhẹ vào vai Ngọc Thư, hỏi: “Sư huynh, sao huynh uống nhiều rượu như thế?”.

“Đừng diu ta” Truyền Ngọc Thư liền kháng cự: “Ta muốn đi tìm Uyển Nhi...”.

Uyển Nhi ngơ ngác, bảo: “Sư huynh, muội chính là Uyển Nhi”.

“Không phải, không phải...”. Truyền Ngọc Thư lắc đầu: “Ta đã phụ Uyển Nhi, nhất định nàng rất hận ta, sao có thể lo lắng cho ta?”.

Luân Uyển Nhi xót xa, nước mắt không ngừng chảy xuống, bảo: “Sư huynh, huynh ngồi xuống, để muội rót ly trà nóng cho huynh giải rượu”, cố gắng dìu Ngọc Thư ngồi xuống giường.

Ngọc Thư vẫn chưa tỉnh, không ngừng gọi: ‘Sư muội!’ khiến cho trái tim của Uyển Nhi cũng tan nát theo.

Nàng cố gắng kềm chế đau thương, rót một ly trà nóng, cho Ngọc Thư uống. Cuối cùng Truyền Ngọc Thư cũng tỉnh vài phần, cũng nhận ra hiện đang ở đâu, và cũng nhìn rõ Luân Uyển Nhi: “Uyển Nhi, đúng là muội rồi”.

Luân Uyển Nhi gật đầu: “Là muội, trưởng môn!”.

“Đừng gọi ta là trưởng môn”. Truyền Ngọc Thư tỏ ra rất kích động, bảo: “Ta không xứng là trưởng môn”.

“Sư huynh!”.

“Uyển Nhi, là ta đã hại muội!”.

“Ta không làm trưởng môn...”. Truyền Ngọc Thư lại kích động, nói: “để ta tìm sư thúc, rồi nói rõ với người”. nói xong đứng dậy.

Luân Uyển Nhi liền dùng tay chặn lại: “Sư huynh, sao huynh có thể làm thế?”.

“Sao không thể, sai rồi không thể sai nữa”. Truyền Ngọc Thư khẩn cầu: “Uyển Nhi, hãy để ta đi”.

“Sư huynh, muội xin huynh đừng làm thế được không?”.

“Vậy chúng ta xuống núi, có bao xa đi bao xa”. Truyền Ngọc Thư níu lấy tay của Luân Uyển Nhi nói bỏ đi, Uyển Nhi cố gắng giữ lại.

Nàng nói: “Sư huynh, huynh bình tĩnh một lát, suy nghĩ cho kỹ được không?”.

Truyền Ngọc Thư ngấn ngơ, hai tay ôm đầu, khan tiếng nói: “Vậy muội nói huynh phải làm sao, chẳng lẽ chúng ta phải đau khổ cả đời sao?”.

Luân Uyển Nhi nhìn Truyền Ngọc Thư mà đau xót đổ lệ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>